

szánalmasan útszéli a Szeleukida – durva dőzsöléseivel,
közönséges kicsapongásaival merő ízléstelenség.
Ám ha valami másra szomjaznátok, jöjjetek, halljátok, lássátok:
lábaimnál hever minden városok mintája, eszményi modellje,
a tudományok lakhelye, a hellenizmus csúcса, mindenek fölött,
minden szóban, minden művészetekben felsőbbrendű, legelső.

1911

ITÁLIA PARTVIDÉKÉN

Menandrosz sarja, Kémosz, vigasságban, gyönyörben amint szokásos arra, a fényűzésbe tespedt	Itáliának éke, mulatja ifjúságát; fenn, Magna Graeciában, ifjak gazdag körében.
--	--

Habár ma – jelleméhez gondterhelt, búskomor tán. ahogy hajórajokról a fölprédált, kifosztott	nem illón – túl mogorva, Bánattal telve nézi, rakodják szét a parton Peloponnészosz kincsét.
---	---

Görög zsákmány: rabolván fölégették Korinthoszt.

Bizony, ma képtelenség, könnyelmű sarja, Kémosz, épp szórakozni vágya,	lehetetlen, hogy Menandrosz Itáliának éke, s mulatozni volna kedve.
--	---

1925

Kiss Anna

ÖRVÉNY

talán a
szárnyaké,
amint a
szárny visz
fölfelé,

a nagy,
világos
szárnyaké,
a nagy,
világos
szárnyaké.

Hány szélben
lángoló
szalag,
eloldva
vélünk
szállanak,

a szél is
lángra gyúl,
hiszen
színekkel
lángoló
selyem.

Kelő
holdjával,
ó, a szem!

Mint szélben
lángoló
színek,
eloldva
vélünk
mindenek,

hol minden
lángra gyúl,
hiszen
színekkel
lángoló
selyem.

A lángoló,
nagy
szárnyaké,
amint a
szárny visz
fölfelé,

a lánoló,
nagy
szárnyaké,
a lánoló,
nagy
szárnyaké.

Hány szélben
lánoló
szalag,
eloldva
vélünk
szállanak,

a szél is
lángra gyúl,
hiszen
örvénylő,
lánoló
selyem,

a szél is
lánoló
selyem,
a szél is
lánoló
selyem.

DE HÁT

miről
beszél
velem
a fel-le
víz, a
végtelen,

héjak
világos
partja lenn,
héjak
világos
partja lenn,

a fel-le
víz, a
végtelen,
holdjával
változó
elem,

bóják,
egy
landoló
sirály
a lángoló
kötélzetten.

A héjak
vándorló
hada,
mélyből a
mélybe,
bárhova,

a héj, amit
elénk
vetett
a víz,
talán
emlékezet.

Beszél a
változó
elem,
a fel-le
víz, a
végtelen,

a víz
világos
partja lenn,
a víz
világos
partja lenn,

a héjak
vándorló
hada,
mélyből a
mélybe,
bárhova,

a héj, amit
elénk
vetett,
végül
magába
visszavett.

A holddal
változó
elem,
a holddal
változó,
a nem,

bójákon
túl a
vad hajó,
a lángoló
vitorla
fenn.

Polcz Alaine

HALÁL ÉS CSEREPEK (II)

A temetés

Lassan készülődünk a temetésre. Böskén gyönyörű, barna bunda, ugyanolyan kucma, Katin csinos fekete műbunda, lábán magas szárú, magas sarkú fűzős cipő, amit hoztam. Mi sokkal kopottabbak vagyunk, mint ők. Fölvarrjuk gyorsan a gyászszalagokat, Böske öreg édesanyja készségesen segít. Kopott kötött fekete sapka van a fejemen, adnak hozzá még egy fekete nejlonkendőt, azt is rákötöm, így melegebb. A csizmámba teszünk egy réteg filcet, de ezzel szorosabb lesz, hamarosan érzem is, hogy lelassítja a vérkeringést, zsibbad a lábam.

Szedelőzködünk, indulunk.

Böske fél, hogy ki fogják dobni.

– Ha velem jössz – mondom –, akkor ne aggódj.

Indulunk, elől anyám Egonnal, aztán Böske és én, mögöttünk jön Sanyi, Bubuka, hozzák a koszorúkat, és Kati a kis műanyag koszorújával.

Aztán anyám lelassít, és én hamarabb érek oda Böskével. Odaérünk a kiskapuhoz, mellette áll a pap. Egy szál deszka a földbe vert két gömbölyű cölöpön. A két kicsi ablakon a zsaluk lehúzva, behajtva. Lenyomom a régi parasztkilincset, és ott állunk az udvaron.